

Frihed tilbage for; saaledes som Communerne have havt det i de tre sidste Aar, skulle de vedblive at have det. Det ærede Medlem sagde, at man er gaaet frem paa denne Vej i Kjøbenhavn og i Kjøbstæderne. Jeg er overbevist om, at hvis Forholdene havde været saa ulige i Kjøbstæderne, som de her ere det, vilde man ikke være kommen dertil, thi dette vilde være den største Urimelighed. Hvilken Ulighed vilde ikke komme frem, naar Hartkornet nu skulde have en communal Gammelstat, som skulde svare til den Deel, der havde været lagt paa Hartkornet i de sidste tre Aar i en Commune? Vilde det dog ikke være forunderligt, at der i den ene Commune hvilede en Gammelstat paa Hartkornet, der var lig $\frac{1}{10}$ af hele Communens aarlige Udgift, og at der i den anden Commune var paalignet en Gammelstat, som kun var lig $\frac{1}{10}$ af samtlige de Udgifter, Communen havde havt i den Tid, og at dette saa skulde slaaes fast i Fremtiden som noget Ufravigeligt? Nei, dette vilde virkelig være saa urimeligt, at jeg ikke troer, at Thinget vil vedtage det. Det kan ikke vedtages, fordi det vilde slaae Noget fast, der har været, og saalænge vi ikke faae en ny Communallov, der forandrer det, nødvendigviis maa være. Jeg kan heller ikke forstaae, hvad de ærede Forslagsstillere vilde vinde ved deres Forslag, forsaavidt Skatteparagræfferne ikke blive bibeholdt her i Loven. Jeg kan meget vel forstaae, at der kunde ansøres gode Grunde for at beholde denne Bestemmelse, forsaavidt de nye Skatteparagræffer, vi foreslaae, blive bibeholdt i Loven; thi man kunde da sige: Forholdene have hidtil ført til, at man har paalignet meget Lidt paa Formue og Leilighed, fordi Mange, der have større Eiendomme i Communen, ikke have boet i Communen, og der altsaa ikke kunde paalignes dem Noget efter Formue og Leilighed, medens de kunde rammes paa Hartkornet, og derfor har man lagt saa Meget som muligt paa Hartkornet; men naar vi nu kunne beskaffe dem af disse faste Eiendomme, uagtet de ikke boe der, saa kunne vi tage Mere paa Formue og Leilighed, og saa kan jeg forstaae, at man siger, at, naar saadanne Personer skulle beskattes efter Formue og Leilighed for Halvdeelen af deres

Indtægter, skal man sørge for, at Communerne ikke pludselig slaae om og ligne meget Mere paa Formue og Leilighed end hidtil. Jeg kan forstaae, at dette kunde blive sagt; det vilde efter min Mening ikke være rigtigt, men jeg kunde forstaae, at Mange kunde mene det. Naar Skatteparagræfferne derimod ikke blive staaende i denne Lov, og altsaa Forholdet med Bestatning i Communerne paa Hartkornet og paa Formue og Leilighed bliver som hidtil, saa kan jeg saameget mindre troe, ja, jeg kan slet ikke see, hvad der skulde bevæge Rigsdagen til at slaae dette Forhold fast. Jeg har ogsaa det Haab, at det ærede Thing ikke vil gaae ind paa dette Forslag. Den ærede Taler lagde megen Vægt paa, at man skulde lade dette Forhold blive, som det er; men det er jo netop dette, Udvalgets Fleertal vil. Udvalgets Fleertal vil netop have, at det skal blive, som det er — det vil nemlig sige, at Communerne kunne forandre Forholdet —, men det ærede Medlem vil netop ikke have, at det skal blive, som det er, idet det ærede Medlem vil have slaaet fast i sin Commune, hvad der er fulgt i Communen i de tre sidste Aar, uden Hensyn til, hvor ulige de forskjellige Communer have taget denne Sag. Det ærede Medlem ansøgte ogsaa, at man ikke skulde slaae Bestemmelsen om Paaligningsmaaden fast for fem Aar, da man dog maatte vente forinden at faae en Lov om den communale Bestatning. Jeg skal oplyse, at jeg ikke troer, der kan være Noget at erindre imod, at Forholdet bliver staaende i 5 Aar; thi det er en Selvfølge, at en Lov om den communale Bestatning kan indføre de Bestemmelser, den vil have, strax, uden Hensyn til at der her er fastsat et Tidsrum af fem Aar, idet, som bekendt, en ny Lov kan forandre det Eldre fra det Datum, den udkommer og slaae sine egne Bestemmelser fast. — Om Forslaget under Nr. 118, som de ærede Forslagsstillere ikke ville tage tilbage, troer jeg ikke, jeg behøver at udtale mig videre. Det er henhørende til Skatteparagræfferne. Forslaget er forkastet med stor Majoritet ved Kjøbstadcommunalloven, og jeg antager, at det ærede Thing har den samme Mening om Sagen nu, som dengang det stemte derover ved Kjøbstadcommunalloven. Det er visnok klart, at For-